

FANGE I ROM

KATHY LEE

KATHY LEE

FANGE I
ROM

LOHSE

SLAGMARKEN

Det var dagen før det store slag. Længe inden solopgang blev jeg vækket af støjen og travlheden i lejren. Ophidsede stemmer, stridsheste, der vrinskede, lyden af hvæssesten mod sværdklinger.

Jeg kravlede ud fra mit sovested under vores kærre. Min far og min bror var allerede stået op. De havde smidt det meste af tøjet og stod nu og rystede i den kolde morgenluft, mens de smurte hinanden ind i den blå krigsmaling. Det fik dem til at se vilde og brutale ud – som om de ikke længere var almindelige mennesker, men blodtørstige krigere.

Åh, om jeg bare kunne få lov til at følge med dem. Conan var bare femten år, men talte med som en mand og kriger. Jeg var ti – for lille. Jeg måtte nøjes med at se på sammen med min mor og søster.

Conan vidste, hvordan jeg havde det. »I det mindste kan du se det hele,« sagde han i et forsøg på at muntre mig op. »Du kan fortælle dine børnebørn, at du så det sidste store slag, hvor vi endelig slap af med romerne.«

»Men *du* kan fortælle dine børnebørn, at du rent faktisk var med i det,« sagde jeg misundeligt.

»Hvad nu hvis jeg dør? Så bliver der ingen børnebørn at fortælle det til.«

Men han lavede bare sjov. Han regnede ikke for alvor med, at han ville komme til skade. Vi var trods alt ti gange så mange som romerne. Hvordan skulle vi overhovedet kunne tabe?

Alle ønskede at være vidne til den store sejr. Det var derfor, mange mænd havde taget deres koner og børn med – Under normale omstændigheder ville vi ellers være blevet hjemme.

Jeg tænkte på romerne i deres lejr på bakketoppen. De var også ved at gøre sig klar. De var trænede soldater med rustninger, hjelme og tunge skjolde. Men rustninger havde ikke reddet romerne i byer som Londinium. Vores hær havde erobret byen og brændt den ned.

Romerne bad sikkert til deres guder, men det ville heller ikke redde dem. Vores guder var stærkere end deres, og druiderne havde foretaget ofringer, så vores krigere ville blive beskyttet.

Solens røde skive steg op over trætoppene – som et blødende sår på himlen.

Mens jeg stirrede på himlen, håbede jeg, at jeg ville se masser af blod inden solnedgang – romersk blod. Så ville vi endelig være fri for de fjender, der havde besat vores land. Så ville det være slut med at betale skatter, slut med at være bange, slut med at skjule vores sværd i høstakke

og kornkrukker. (Romerne troede, at de havde indsamlet alle vores våben, men de tog fejl.)

Jeg tog fars sværd og kiggede længselsfuldt på det. Jeg prøvede at forestille mig, hvordan jeg ville have det med at tage det med i kamp.

»Hey, Bryn! Læg det fra dig!« sagde Conan.

Far lagde sin hånd på min skulder. »Din tur kommer, inden du får set dig om,« sagde han. »Der er ingen grund til ligefrem at løbe problemerne i møde.«

Mine små søstre, Enid og Bronwen, var også vågnet nu. Jeg klatrede op i vognen til Enid, som sad og stirrede på alle mændene og deres kampudstyr.

»Se, der er dronning Boudicca,« sagde jeg.

»Hvor, hvor?«

Rundt om os lød der jubelråb, og mændene viftede med deres sværd i luften. Ude på den anden side af de hujende krigere kom dronningens stridsvogn kørende tværs over den åbne slette. Kusken holdt tøjlerne, og dronningen stod stolt og rank bag ham med det lange røde hår vajende i vinden.

»Nu vil hun holde en tale,« sagde jeg til Enid. Vi var for langt væk til, at vi kunne skelne ordene, men vi kunne se, hvor indædt hun svingede sit spyd. Det var ikke svært at gætte, hvad hun sagde. Død! Død over alle romere! Frihed til alle keltiske stammer!

Og alle stammerne stod for en gangs skyld sammen som én nation, der havde lagt gamle stridigheder bag sig. De råbte deres kampråb: Død over alle romere!

Pludselig hørte jeg gennem kampråbene en anden lyd – en trompet. På bakketoppen i det fjerne glimtede solen i metal. Romerne var på vej.

Jeg havde tit set de romerske soldater marchere. De lignede alle sammen hinanden, gik i de samme uniformer og holdt det samme tempo – højre, venstre, højre, venstre. Hvis der lød en ordre, adlød de – som om de ikke var i stand til at tænke selv. Sådant marcherede de mil efter mil på de lange, lige veje, som de havde bygget i vores land. Højre, venstre, højre, venstre.

Romerne stillede sig op på række og geled nær bakketoppen, hvor tætte skove beskyttede dem på hver side. Soldaterne i forreste række holdt deres skjolde tæt sammen, så de dannede en mur, og soldaterne bag dem holdt deres skjolde over hovedet som et tag. Jeg måtte indrømme, at det var ret imponerende. Alt, hvad man kunne se, var en række af skjolde og spyd.

Enid grinede. »De ligner en kæmpe skolopender.«

»Ja, og vi vil træde på dem og knuse dem som skolopendre,« sagde jeg.

Vores hær lod sig ikke dirigere af nogen trompet. Sådant kæmpede kelterne ikke. Da dronningen og hendes stridsvogn vendte sig og gjorde front mod fjenden, lød der et vildt krigshyl, og alle krigerne væltede op ad bakken, ivrige efter blod og ære.

Forrest kom stridsvognene – ikke så hurtigt, som de plejede, for skråningen var stejl. Bagefter dem kom de mange sværdkæmpere til fods. De var ikke hæmmet af tunge rustninger. Nogle havde et lille rundt skjold, men

deres beskyttelse var først og fremmest deres mod og evner med et sværd.

Jeg ville have givet hvad som helst for at være med. Jeg havde ikke noget sværd, blot en kniv. Men den var skarp nok til at sprætte bugen op på en fisk ... eller en romer.

»Bryn, bliv, hvor du er,« beordrede min mor. »Jeg vil ikke have alle mandfolk i huset slået ihjel.« Hendes ansigt var blegt og bekymret.

»Bare rolig,« sagde jeg. »Vi vinder det her så let som ingenting. Der er ingen, som bliver slået ihjel.«

»Der har endnu aldrig været et slag, hvor ingen blev dræbt,« sagde hun, og jeg kunne mærke, at hun ikke havde lyst til at være her. Hun syntes, vi skulle være blevet i sikkerhed derhjemme – hvor vi så var gået glip af det hele.

Vores stridsvogne var næsten fremme ved romerne, da trompeten atter lød. Hundredvis af spyd kom susende fra de romerske soldater bag skjoldvæggen. På den afstand kunne de ikke undgå at ramme. Heste prusted og stejlede; kuske faldt sårede om på jorden; stridsvogne kolliderede i farten. Det var ikke til at holde ud at se på.

Men nu kastede vores sværdkæmpere sig mod de romerske skjolde – som en gigantisk bølge mod strandens klipper. Her og der lykkedes det tilsyneladende at bryde igennem. Men det var en stakket frist. Romerske soldater fra rækkerne bagved trådte til og fyldte hurtigt hullerne ud.

»Romerne er dygtige krigere,« sagde Bronwen nervøst.

»Ja, men vi er mange flere end dem,« sagde jeg. »Vi udmatter dem i det lange løb.«

Problemet var, at den romerske øverstbefalende nøje havde udvalgt slagmarken. På grund af de tætte skove på hver side kunne vores hær ikke omringe hans. Vi kunne kun angribe forfra, op ad bakken. Halvdelen af vores folk kunne ikke engang komme i nærheden af fjenden.

»Hvor er far?« spurgte Enid. Selvom hun stod på tær, kunne hun ikke se ret meget. Jeg var højere, men i det bølgende hav af kæmpende var det umuligt at få øje på nogen, jeg kendte. »Er han okay?« spurgte hun.

Jeg prøvede at forsikre hende om, at far nok skulle klare den, men ordene blev stikkende i halsen. For nu så jeg, hvad en slagmark i virkeligheden var. Den var ikke – sådan som skjaldene ellers sang om det – fuld af modige bedrifter og vældige helte. Det var bare ét stort, forfærdeligt rod.

Frygtelige lyde fyldte luften. Sværd slog mod sværd, trommer drønedede og krigstrompeterne gjaldede. De lyde havde jeg forventet, men de druknede i de såredes skrig. Mænd faldt på stribe og blev trampet ned. Heste vrinskede fortvivlet i døds kamp.

Hvor var far? Og Conan og de andre fra vores landsby?

Endnu en gang lød trompeten – og nu kom romerske ryttere stormende ud fra skovene til både højre og venstre. Det kom fuldstændig bag på vores hær. Nu skulle vores folk kæmpe på tre fronter. Langsomt blev de drevet tilbage ned ad bakken og over mod vores lejr.

Enid var bange og kravlede ned fra kærren. Min mor greb Bronwen.

»Bryn, kom ned derfra,« sagde hun. »Det er ikke sikkert at være her.«

Jeg rystede stædigt på hovedet.

»Hør efter, hvad jeg siger – kom ned. Vi skal væk herfra,« sagde hun.

»Nej! Vi kan ikke tage af sted nu. Jeg er nødt til at se, hvad der sker.«

Jeg tror, hun vidste, at hun ikke kunne overtale mig. Hun spildte heller ikke tiden på at prøve, men greb mine søstre og skyndte sig ned gennem lejren. Jeg bemærkede det knap nok. Mit blik var fikseret på slagmarken.

Det gik dårligt for os. Den lange række af romerske soldater var på vej ned ad bakken, idet de drev vores mænd tilbage. Og de havde ingen steder at flygte hen. Tilbagetoget var blokeret af kærre og vogne i udkanten af vores lejr.

Hvordan var det kommet hertil? Vi blev drevet rundt som får!

Vores mænd oppe foran kæmpede fortsat indædt, men i længden kunne de intet stille op mod romernes vedholdende og nådesløse fremmarch. Bagude blev folk mast i mængden. Nogle slap ud imellem vognene eller kravlede måske ligefrem under dem – men det gik ikke hurtigt nok.

Som en tung kværnsten, der knuser kornet, kom romerne nærmere. Jeg mærkede, at kærren rykkede på sig, hvorefter den væltede over ende. Jeg ramte jorden under de trampende fødder fra en hær på flugt.

Et par gange eller tre kæmpede jeg for at komme op.
Hver gang blev jeg atter slået til jorden.

Så var der et eller andet, som ramte mig i hovedet, for
alt blev sort. Det er alt, hvad jeg husker.